

og konsekvenserne af et skandinavisk forsvarsforbund.

Under disse forhold besluttede regeringen den 4. marts 1949, at Udenrigsministeren skulle rejse til Washington for ved direkte kontakt med den amerikanske regering at tilvejebringe det bedst mulige grundlag for Danmarks endelige stillingtagen til Atlantpagten.

I Washington havde Udenrigsministeren en række samtaler med den amerikanske statssekretær og hans rådgivere. Statssekretæren understregede, at den Nordatlantiske Traktats formål var at opretholde freden, og at den var af rent defensiv karakter, ligesom den var udarbejdet i nøje overensstemmelse med De Forenede Nationers pagt.

Den 17. marts 1949 modtog Danmark gennem den herværende amerikanske chargé d'affaires officiel indbydelse fra regeringerne i Amerikas Forenede Stater, Belgien, Canada, Frankrig, Luxembourg, Nederlandene, Norge og Storbritannien til sammen med dem i begyndelsen af april måned, antagelig den 4. april, i Washington at underskrive foranstående traktat. Regeringerne i Island, Italien og Portugal har fået en tilsvarende indbydelse.

Traktatforslagets indhold.

Traktaten består af en indledning og 14 artikler.

I indledningen bekræfter deltagerne deres tillid til De Forenede Nationers pagt og deres ønske om at leve i fred med alle nationer og alle regeringer. Det siges derhos, at deltagerne er fast besluttede på at sikre deres folks frihed, fælles traditioner og kultur hvilende på demokratiets og den personlige friheds grundsætninger og på lov og ret, og at det er deres stræben at fremme stabilitet og velfærd i det nordatlantiske område.

Ved traktatens indledende bestemmelser, *art. 1 og 2*, erklærer deltagerne at ville bidrage til den fredelige udvikling af mellemfolkelige forhold og at bilægge enhver international stridighed, i hvilken de måtte blive indblandet, ved fredelige midler som foreskrevet i De Forenede Nationers pagt. De vil søge at fjerne uoverensstemmelser i deres internationale økonomiske politik og tilskynde indbyrdes økonomisk samarbejde.

I *art. 3 og 4* påtager deltagerne sig at opretholde og udvikle deres individuelle og kollektive forsvarsevne og at rådføre sig med hverandre, såfremt nogen af del-

tagernes integritet, uafhængighed eller sikkerhed skønnes truet.

Art. 5 indeholder de bestemmelser, der skal gælde i tilfælde af, at der inden for det område, der dækkes af traktaten, finder et væbnet angreb sted på en eller flere af deltagerne. Et sådant angreb skal betragtes som et angreb mod dem alle. Deltagerlandene skal straks yde den eller de angrebne lande sådan bistand, herunder anvendelse af væbnet magt, som de anser for nødvendig for at genoprette og opretholde det nordatlantiske områdes sikkerhed. De Forenede Nationers Sikkerhedsråd skal uopholdeligt underrettes om ethvert sådant angreb og om alle som følge heraf truffne forholdsregler, og disse skal bringes til ophør, når Sikkerhedsrådet selv har truffet de forholdsregler, som er nødvendige til fredens genoprettelse.

I *art. 6* defineres, hvad der skal forstås ved et væbnet angreb i artikel 5's forstand på en eller flere af deltagerne: For det første et væbnet angreb på en hvilken som helst af deltagerens territorium i Europa eller Nordamerika; endvidere et væbnet angreb på Frankrigs algierske departementer, på enhver af deltagerens besættelsesstyrker i Europa, på sådanne øer, som er underlagt nogen deltagers statsmyndighed i det nordatlantiske område nord for Krebsens Vendekreds; og endelig væbnet angreb mod nogen af deltagerens skibe eller flyvemaskiner, som befinder sig i dette område.

Traktaten gør ifølge *art. 7* ikke noget indgreb i deltagerens rettigheder og forpligtelser i medfør af De Forenede Nationers pagt. Deltagerne erklærer på den anden side (*art. 8*), at deres bestående internationale forpligtelser ikke strider mod traktaten, ligesom de forpligter sig til ikke fremtidig at indgå nogen mellemfolkelig overenskomst, der er i strid med den Nordatlantiske Traktat.

Ved *art. 9* oprettes et råd til gennemførelse af traktaten. Rådet skal til enhver tid ufortøvet kunne træde sammen, og det skal snarest nedsætte en forsvarskomité til gennemførelse af bestemmelsen i *art. 3* om udviklingen af deltagerens individuelle og kollektive forsvarsevne og i *art. 5* om den bistand, der skal ydes i tilfælde af væbnet angreb.

I *art. 10* gives der andre europæiske stater adgang til at tiltræde overenskomsten, når de oprindelige signatarmagter alle er enige derom.

Ifølge *art. 11* træder traktaten i kraft mellem de stater, der har ratificeret den,